

ਰੂਹਾਨੀਅਤ, 1

ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਚੱਲਣਾ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਹਨ। ਅਸਲੀ ਮਸੀਹੀਅਤ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਅੱਜ ਜੀਵਨ ਸੈਲੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੁੜ ਆਈ ਹੈ। ਨਿਯੁਜ਼ਵੀਕ ਰਸਾਲੇ ਨੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ 1996 ਵਿਚ ਰੂਹਾਨੀ ਅਤੇ ‘‘How to’’ (ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਸੁਧਾਰ ਵਾਲੀਆਂ) ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਪਰ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ‘‘ਰੂਹਾਨੀ’’ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਵੱਧ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਕ ‘‘ਕੰਟਰੀ ਐਂਡ ਵੈਸਟਰਨ’’ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ:

ਮੈਂ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਬੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਚਰਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਖਿਚੋਲੋਜੀ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਇਕ ਰੂਹਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ, ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ, ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਅਮਰੀਕੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦਾ ਸੁਦਾਈ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਕੁਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਜਿਸ ਤੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਚੱਲੇ ਮੈਂ ਉਹ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ।

ਬਿਨਾਂ ਸਿੱਖਿਆ, ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਸਾਡਾ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਦੋਸਤ ਆਪਣਾ ਹੀ ਰੱਬ, ਆਪਣੀ ਹੀ ਕਲੀਸੀਆ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਹ ਤਾਂ ‘‘ਆਪੇ ਹੀ ਕਰ ਲਓ’’ ਵਾਲੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਹੋਈ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦਾ ਚਰਮ ਸੁਆਰਥ ਅਤੇ ਘਮੰਡ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਖ਼ਤਰਾ ‘‘ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਗੁਆਚ ਜਾਣਾ’’ ਹੈ। ‘‘ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ’’ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਅਸਲੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਿਨਾ ਬਾਈਬਲ, ਮਸੀਹ, ਸੱਚਾਈ, ਕਲੀਸੀਆ ਜਾਂ ਸਮਝ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਰੂਹਾਨੀ ਹੋਣਾ ਆਪਣੀ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ‘‘ਰੂਹਾਨੀਅਤ’’ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿੰਨੀ ਘੱਟ ਹੈ। ਅਬਰਾਹਾਮ, ਮੂਸਾ, ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਪੌਲਸ ਬਾਰੇ ਮਹਾਨ ਕਥਨ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ‘‘ਰੂਹਾਨੀ’’ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਰੂਂ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਨਾਂਅ ਦਿਓਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰੂਹਾਨੀ ਕੌਣ ਸੀ? 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 2:9-16; 3:1; ਗਲਾਤੀਆਂ 6:1; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:3; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:9; 1 ਪਤਰਸ 2:5; ਰੋਮੀਆਂ 8:6; KJV ਆਦਿ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ।

ਸਾਡੀ ਸਭ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਜਿੰਨੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਫ਼ਰੀਸੀ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਨਰਸਿੰਗਾ ਫੁਕਵਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਸਿਨਾਗੋਗਾਂ (ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਭਵਨਾਂ) ਵਿਚ ਅਤੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਲੰਮੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਰੋਜ਼ੇ ਵੇਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਮੂੰਹ ਲਮਕਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ (ਮੱਤੀ 6:1-18)। ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨਵੀਂ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਡਰੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਇੰਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦਿਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੰਨੇ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਹ ਖੇਡ ਘਟਣ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ

ਮੂਰਖ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਾਂ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਤੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿਹਾ ਕਿ ‘ਉਹ ਆਪਣਾ ਅਜਰ ਪਾ ਚੁੱਕੇ’ (ਮੱਤੀ 6:2, 5, 6, 16)। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ, ਅਸਲੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬੇਹਤਰ ਹਾਂ (ਲੂਕਾ 18:9-14)।

ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਸਹੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਨਕਲੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ?

1. ਇਹ ‘ਰੰਗੀਨ-ਕੀਤੇ-ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰ ਜਾਂ ਪਾਕ ਚੀਕਣਾ’ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਖਾਸ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨਦੇ ਅਤੇ ‘ਧਾਰਮਿਕ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ’ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਭਰਿਆ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੰਡਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਪਟੀ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਸਭ ਲੋਕ ਇਕ ਮੱਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ‘ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਮੰਨਣਾ, ਬਦਬੂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।’ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਉਦੋਂ ਤਕ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਜਦ ਤਕ ਇਸ ਦਾ ਵਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

2. ਇਹ ‘ਨਿੱਜੀ ਧਰਮ’ ਨਹੀਂ ਹੈ। ‘ਨਿੱਜੀਕਰਣ ਵਾਲੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ’ ਬੇਕਾਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਹੀ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ‘ਆਦਮ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ’ (ਉਤਪਤ 2:18)। ‘ਇਕੱਲਾ ਬੰਦਾ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।’ ਆਪਣੇ ਦਮ ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦਿਮਾਗੀ ਵਿਗਾੜ ਵਿਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,
 ਸੁਆਰਥ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,
 ਦਿਖਾਵਟੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,
 ਹਿੰਸਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
 ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਪਾਪ
 ਰੂਹਾਨੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਲੋਕ ਅੱਜ ਸੰਗਠਿਤ ਧਰਮ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਹੋਣ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਮਿਲ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਜਦਕਿ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਦੇਹ (ਭਾਵ ਕਲੀਸੀਆ) ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ‘ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਲੋਕ’ (ਪਰਿਵਾਰ) ਹਾਂ। ਲੋਕ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਾੜਾਂ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਸਤੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਇਆ। ਅਸਲ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਸਮੂਹਿਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਕੱਲਿਆਂ ਰਹਿ ਕੇ ਰੂਹਾਨੀ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ।